

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.073/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőrszakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Fejér Vármegyei Rendőr-főkapitányság (8000 Székesfehérvár, Deák Ferenc utca 2.)
Az alperes képviselője:	dr. Ozsváth Zsolt kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.214/2023/14. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. január 1. és 2022. december 31. napja közötti időszakban a szolgálati hely állományában helyszínelő, balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A peresített időszakban beosztásához nem tartozóan – külön parancsok alapján – rendszeresen látott el járőri és egyéb feladatokat (átfedő szolgálat, sebességmérés, TIK küldések stb.), melyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a 07000-101/4-2/2023. Szü. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2019. november 1. napjától 2023. január 31. napjáig terjedő időszakra bruttó 1.130.532 forint, a rendvédelmi illetményalap 75%-nak megfelelő mértékű megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 985.592 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Álláspontja szerint annak eldöntése során, hogy a felperes által végzett járőri és egyéb tevékenység a szolgálati beosztásához tartozó feladatellátásnak minősül-e, a felperes kinevezése szerinti beosztásából kell kiindulni, amely a helyszínelő és balesetvizsgáló beosztás. Mindebből következően az általa ellátott járőri és egyéb feladatok nem tartoznak a felperes kinevezése szerinti beosztásába, így többletfeladatnak minősülnek, mely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosít. Az alperesnek a Hszt. 60. §-ban szabályozott átrendelésre és 61. §-ban foglalt ideiglenes átrendelésre vonatkozó érvelését nem találta megalapozottnak, miután ezen jogintézmények feltételrendszere a perbeli esetben nem érvényesült, azok írásbeli elrendelésére nem került sor, valamint a feladatellátás rendszeres volt. A megbízási díj mértéke tekintetében megjelölt felperesi igényt az elvégzett többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Fellebbezésében az ítélet keresetet részben elutasító rendelkezését nem támadta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját; a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdését; a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1)

bekezdésében foglaltakat és a Kp. 78. § (2) bekezdését; valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében írt rendelkezéseket; ezen felül kifogásolta, hogy az ítélet több, általa előadott védekezést nem bíralt el, így annak indokolásával is adós maradt.

[5] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben hibásan állapította meg és annak alapján téves jogértelmezésre jutott. Nem vitatta, hogy a helyszínelő, balesetvizsgáló és a járőr feladatok elválnak egymástól; azonban továbbra is úgy vélte, hogy a felperes nem látott el a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat. E körben az Rtv. 13. § (1) bekezdésére hivatkozott, melynek értelmében a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet, vagy az államhatár rendjét sértő, veszélyeztető tény, körülményt, vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Meglátása szerint a jogszabályi rendelkezés helyes értelmezése alapján a keresetben előadott feladatok ellátása a felperes beosztásához tartozott. Ezen felül nem találta megfelelően részletesnek az elsőfokú ítélet jogi indokolását a védekezésének alapjául szolgáló több körülménnyel, így a TIK utasítása alapján folytatott rendőri intézkedésekkel, valamint a sebességmérési feladatokkal összefüggésben. Fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság átrendeléssel és ideiglenes átrendeléssel kapcsolatban kialakított ítéleti álláspontját.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte, amelynek összegét 25.000 forintban jelölte meg. Előadta, az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a felek közötti jogvitát a megbízás, és nem az átrendelés szabályai szerint kell elbírálni. Hangsúlyozta, a munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a helyszínelő, balesetvizsgáló beosztásához nem tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasítja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását. Ennek tükrében az Rtv. nem lehet alkalmas annak a jogkérdésnek az eldöntésére, hogy az egyes rendőrségi feladatok mely beosztás feladatkörébe tartoznak, miután a hivatkozott jogszabályi rendelkezés általános intézkedési kötelezettséget határoz meg. Az alperes arra sem hivatkozhat eredményesen, hogy a sebességmérés rendőrségi alapfeladat, amely állítás valóban igaz, ugyanakkor ebből nem vonható le az a következtetés, hogy a baleseti helyszínelőnek feladata lenne a sebességmérés. Nem állította, hogy e tevékenység egy másik önálló beosztást teljesen kitöltő feladatkör; mint ahogyan azt sem, hogy a felperes a TIK küldések nyomán a közrendvédelmi járőrbeosztás teljes feladatkörét ellátja; ez nem is feltétel a megbízási díj megállapításához. Kiemelte: a közlekedési balesetek és a közlekedési bűncselekmények, valamint a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT.34.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) kódex-jelleggel, kimerítően tartalmazza a (baleseti) helyszínelő feladatait, melyek között a sebességmérés, a TIK küldések, valamint az ún. átfedő járőrszolgálatok nem szerepelnek.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést, ekként az elsőfokú bíróság által megállapítottösszeget nem vitatta, így azt az ítéltábla sem érintette, ebben a körben vizsgálódnia nem kellett. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette a tényállást, helytálló az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is. Ítéletét az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával kellően részletesen megindokolta, amivel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben az alábbiakat emeli ki:

[9] Az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést állított, ezen túlmenően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól.

[10] Az alperes részben vitatta a megállapított tényállást, ám fellebbezésében nem jelölte meg, hogy a tényállás mely részét, mely megállapításait vitatja; ugyanígy azt sem, hogy ezzel szemben mit tart helyes ténynek és milyen bizonyíték támasztja alá az állítását; mindez a fellebbezésből nem volt kiolvasható. Ez azt jelenti, hogy az alperes a tényállás helytállóságát alaptalanul vitatta.

[11] Ezen felül az alperes az elsőfokú ítélet jogi indokolását hiányosnak találta (TIK küldések, sebességmérés); ugyanakkor az elsőfokú ítélet a [29], [30] és [51] bekezdésekben ezen releváns indokolásként hiányolt kérdésekre egyértelmű választ ad. Az a körülmény, hogy az alperes számára az indokolás – esetleg – nem meggyőző, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárásjogi jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III.01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX.30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (Kfv.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének is megfelelt, az alperes ezzel kapcsolatos kifogása pedig megalapozatlan volt.

[12] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással az alperes azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia,

hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelő beosztásába tartoznak-e, vagy sem.

[13] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Ugyanakkor az alperesnek az a joga, hogy a felperest a baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett ellenszolgáltatásra való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgáltatást díjazásra jogosult (Hszt. 71. § (5) bekezdés). A másodfokú bíróság rámutat: az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti általános intézkedési kötelezettségből sem vezethető le, hogy a rendőr a saját beosztásától függetlenül köteles megbízási díj nélkül ellátni minden intézkedést és feladatot; ilyen értelmezés a jogszabály szövegezéséből nem olvasható ki.

[14] A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit, a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma (akár közjogi szervezetszabályozó eszköz), így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, és a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (BH2018.259., Kf.III.39.053/2021/8.).

[15] Az alperesnél a felperes baleseti helyszínelő beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás. A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, azokba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be. Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen elvégzett feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. A rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok szervezeti hierarchiája, besorolása jogilag rendezett; ezen túlmenően a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet 2. számú melléklete (valamint ehhez igazodóan az alperes állománytáblája) a járőr beosztást, valamint a helyszínelő, balesetvizsgáló beosztást külön-külön beosztásként nevesíti. A TIK

küldésekkel összefüggésben továbbá lényeges hangsúlyozni, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e.

[16] Az alperes azzal is alaptalanul érvelt, hogy a felperes a baleseti helyszínelő beosztásán kívüli sebességmérési feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó, ezáltal többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza a baleseti helyszínelő által ellátandó feladatok körét, melyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek. Mindezek alapján az sem állítható, hogy a felperes a sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett; nem kétséges, hogy speciális képesítése alapján jogosult volt e feladatokat ellátni, ez azonban – amennyiben többletfeladat ellátásra került sor – nem zárja ki a felperes megbízási díjra való jogát.

[17] Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a beosztásához tartoztak. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult. (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[18] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperes a jogalap körében alaptalanul hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó, és a jogi

képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[21] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, a felperes pedig munkavállalói költségkedvezményben részesült, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján meghatározott (78.847 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. július 3.

dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Rác Krisztina s.k.
bíró

dr. Szőke Mária s.k.
bíró